

Книга про український Моссад і жіночу помсту

Новий роман українського письменника та політичного аналітика Сергія Постоловського «Ворог, або Гнів Божий», що вийшов у світ наприкінці минулого року, вже встиг спричинити неабиякий резонанс. Книжку про українських ліквідаторів, де автор подає альтернативний сценарій, як перемогти імперський Кремль з його цинічним бажанням нових загарбальних воєн, вже помітили і в Росії, що викликало шквально негативну реакцію на відношення до роману та його автора. Втім, переважна більшість відгуків українських читачів та критиків все-таки є схвальними. А сам Сергій Постоловський вважає таку реакцію лише показником того, що книга вдалася.

історія створення та роботи ліквідаційної групи українців, які втомилися від війни, зради, корупції та обману як всередині країни, так і на міжнародній арені.

Друга лінія – це історія кохання, історія сильної, проте трагічної жінки, українки, яка стала російською пропагандисткою. Це розповідь про те, як українці упіймали її на жадобі до помсти і майже чотири роки «вели» її в Кремль, аби зробити своїм найбільш цінним агентом в оточенні російського президента.

- Дехто схильний вбачати в цьому образі аналог легендарної Мата Харі... Це збірний образ чи все-таки списаний з конкретної людини?

- Ірина Ясинська – медіа діва Росії. Випускниця Інституту журналістики Київського Національного університету імені Тараса Шевченка, працювала журналістом у гарячих точках світу. Подруга Івана Принципа з дитинства, яка усе життя кохала Андрія Хворостенка – єдиного героя роману, який з'являється у творі вже мертвим.

Цей образ – повний плід моєї авторської уяви. Це розповідь про жіночу образу та трагедію, помсту і відсутність щастя. Це слава, гроші, розкоші при пекельному душевному болю. Це про те, що немає більш небезпечного ворога, аніж жінка, у якої вкрали її єдине кохання.

- Критика вже назвала «Ворога» книжкою «про український Моссад». Ви з цим згодні?

- Певною мірою, так, я згоден з таким твердженням. Але ми маємо розуміти – що МОССАД – це не ліквідаційна група, а одна з найбільш сильних та ефективних спецслужб світу. Тому якщо говорити про «український МОССАД», хочеться побажати, аби він дійсно виник на основі наших спецслужб.

- Чи є прототипи у Ваших героїв? Хто вони – ці ліквідатори, що знищують внутрішніх ворогів України? І як Ви ставитесь до цих персонажів? Чи поділяєте їх на позитивних і негативних?

та житиме й надалі в українцях. І якщо політики не беруться помститися за злочини проти свого народу, то саме цей народ зробить усе без допомоги політиків.

- Трагізм української реальності, події Майдану, революція... і терористично-шпигунські, пригодницькі мотиви у дусі Джеймса Бонда. Чи намагались Ви поєднати ці речі або навпаки – уникнути подібних асоціацій з пригодницьким екшеном?

- Джеймс Бонд ніколи не був для мене героєм номер один.

З дитинства моїми кумирами були герої Джона Ле Карре, Грема Гріна, Еріка Емблера, Юліана Семєнова. Це звичайні люди, поставлені самим життям та волею сильних світу цього у кризові, небезпечні ситуації. І саме в цих ситуаціях найкраще пізнається людина. Чи здатна вона на зраду? На обман? Чи буде йти до кінця, слідуючи законам людської справедливості, честі та гідності? Саме таких героїв і намагаюся зображувати у своїх творах.

- Події в романі – це альтернатива, утопія чи Ваше особисте бачення реальності?

Дехто з рівнян уже теж встиг познайомитись із новим дітищем свого земляка. А незабаром, зізнається письменник, презентація роману, що з успіхом пройшла у столичних книгарнях, запланована і у рідному місті. Для тих же, хто поки не встиг придбати книжкову новинку, спеціально для тижневика «Льонокомбінат» автор привідкрив деякі сюжетні таємниці, розповів про свій задум, персонажів, а також про те, яку роль у його романі грає жінка та кохання.

- Сергію, Ваш роман «Ворог, або Гнів Божий» критики вважають текстом, на який всі давно вже чекали. Скільки Ви особисто йшли до цього тексту і що саме стало поштовхом до його написання?

- У листопаді 2012 року я закінчив роботу над романом «Остання справа полковника Принципа», який було видано на початку березня 2014 року. В цьому творі присутні такі поняття як «Республіка півострів Крим», «Східно-Донбаська префектура» та «Одеська економічна зона». Головний герой – полковник українських спецслужб Іван Принцип, який починає битву проти невідомої Корпорації, основна мета якої – знищення суверенних національних держав.

Коли почалася війна на Сході України, я взявся писати книгу під назвою «Війна Івана Принципа». Написавши сторінок 15-20, я зрозумів, що потрібно зупинитися і почекати, що буде далі. І ось, на початку лютого 2015 року я почав писати «Ворог, або Гнів Божий». Поштовхом до написання стало моє чітке усвідомлення, що нам ніколи не зупинити ворога, якщо й надалі діяти політично умиротворення та поступок. Сила розуміє виключно силу. Тому тільки атмосфера апатії і страху серед ватажків проросійських бойовиків може наблизити Україну до перемоги.

Фізично роман писався один рік, при чому закінчення перероблялось кілька разів. А вже за півроку після його закінчення «Ворог» вийшов у видавництві «Фоліо».

- Роман, політичний трилер, трагічна сага... Як Ви самі характеризуєте жанрову специфіку твору?

- Це політично-шпигунський роман, альтернативний сценарій того, як можна протистояти агресору, аби здобути перемогу.

- Розкажіть про ідею та історію створення «Ворогу». Як збирався матеріал для художнього твору?

- Ідея роману запозичена з досвіду роботи ізраїльських спецслужб. Була така доволі відома операція «Гнів Божий», або ще її називають операція «Штик». Все почалося у 1972 році, коли під час Олімпійських ігор у Мюнхені палестинськими терористами організації «Чорний вересень» було вбито ізраїльських спортсменів. Після цього, Голда Меїр збирала керівників спецслужб і поставила перед ними задачу покарати усіх причетних до того терористичного акту. Операція «Гнів Божий» тривала 20 років. Основна мета такої операції – дати зрозуміти ворогу, що кожен має платити за свої злочини.

При роботі над романом я спілкувався з різними людьми, причетними до АТО та такими, що дивилися війні в самісінькі її очі. Добровольці, солдати і офіцери ЗСУ, СБУ, міліцейська розвідка, політики, політичні експерти та аналітики, дипломати, журналісти, переселенці з окупованих територій – кожен з моїх співрозмовників вніс свою частку у твір.

- Тобто сюжет побудований на основі останніх подій у нашій країні?

- У романі я вибудував дві сюжетні лінії. Перша – це

ляте їх на позитивних і негативних?

- Мої герої – це повністю вигадані персонажі. Головним героєм є Іван Принцип, з яким читачі також можуть зустрітися у моєму романі «Остання справа полковника Принципа».

Загалом, персонажі є як негативні, так і позитивні. Особисто мені найбільше подобається Микола Федорович Гопко – заступник командира добровольчого батальйону, який втратив ногу на війні і виявився непотрібним ані державі, ні своїм близьким. При цьому Гопко залишився порядною людиною, чоловіком честі та совісті.

- При створенні таких собі офіційно дозволених месників – чи торкаєтесь морально-етичних питань, гуманістичного аспекту?

- У романі є момент, коли задля того, щоби знищити ворогів, неможливо уникнути смерті невинних. І саме в цьому моменті я показую два протилежних світогляди: полковника Мирона, який дотримується тієї думки, що мета завжди виправдовує засоби, та капітана Принципа, який ніколи не піде на вбивство невинних, навіть заради справедливості та помсти. Виходить так, що у кожного своя правда і кожна з цих двох правд має право на життя.

- Що переважає у творі: події, аналітика, філософія, роздуми... Чи даєте відповіді на питання, які ставите?

- Перш за все, це художній твір. Роман складається з двох частин. У першій частині кожен новий розділ – це оповідь від особи конкретного героя. Друга частина – розповідь від третьої особи.

«Ворог, або Гнів Божий» - це суміш аналітики, роздумів, екшну, детективу та кохання, усвідомлень свого я, думок про Україну, геополітику та цинізм великих держав по відношенню до національних країн меншого масштабу. Я ставлю багато запитань у романі, а ось відповіді кожен читач зможе віднайти самостійно.

- Що прагнете донести до читача? Яким є основний посил?

- Напевно, основний посил – це твердження про те, що ніколи не можна пробачати того, чого не можна пробачати ніколи. Вибачте за таку тавтологію, але саме вона найкраще характеризує усю ситуацію з агресією РФ проти України. Росія породила ненависть на покоління. І прагнення справедливої помсти живе

- Це альтернатива усьому тому, що на сьогодні вже задіяно у спробі протистояти агресору. Це жорстка реальність та прагматизм, які можуть бути більш ефективними, аніж Мінські угоди та політика умиротворення, яку так полюбляла адміністрація Обама, Олланда та Меркель. Як казав римський історик Корнелій Непот, *si vis pacem, para bellum* – «якщо хочете миру, готуйтеся до війни».

- Наскільки, на Вашу думку, жорстким і жорстким є роман? Чи є тут еротика та яку роль грає тема кохання?

- Роман жорсткий, і доволі жорстокий. Але, на жаль, такою є війна, яку неможливо зобразити в образі невинної гри. В романі є і еротика, і кохання. Кохання, взагалі, проходить крізь увесь твір, адже саме на ньому і будується уся спецоперація з протидії ворогу.

- На яку аудиторію розрахована книга?

- В першу чергу, «Ворог, або Гнів Божий» розрахований на українців. Усіх тих українців, які вміють думати, яким не байдуже майбутнє нашої держави та наступних поколінь. Тих українців, які йдуть на смерть заради України. Саме на них і тримається країна.

Також я б дуже хотів, щоб роман помітили і за кордоном. Перш за все, мова йде про Європу. Це такі країни як Литва, Латвія, Естонія, країни Скандинавії, Польща, Чехія, Німеччина, Франція. І, звісно ж, було б взагалі просто супер, якби мою книгу помітили в США. Наразі дуже важливо доносити правду про ситуацію на Донбасі тим, хто дуже мало знає про Україну, орієнтуючись у формуванні власної думки виключно крізь призму російської пропаганди.

- Що Ви самі можете сказати про свій твір зараз, за кілька місяців після виходу в друк?

- Я закінчив писати книгу 8 березня 2016 року. А вже за півроку почалися дивні смерті. Жилін, Павлов, Болотов, зараз Толстих-Гіві – все це нагадує мені події мого роману...

Наразі я працюю над тим, аби по книзі зняли серіал на 4-5 серій. Книгу потрібно нести в маси. А краще за екран цього не зробить ніхто. На жаль, хоча люди і почали читати більше після Революції Гідності, проте нам ще зарано говорити про масовий інтерес українців до української книги. Тому змінюючи тактику, я не маю намірів змінювати стратегію.

Спілкувалась Ангеліна НЕПОМНЯЦА